

не бѣше нѣщо друго но единъ край отъ рай, дѣто бѣхъ ми допустили да си полегнахъ и по спяхъ. Сутринтъ като ся събудихъ видѣхъ пакъ онѣзи снощижтъ женѣ че седѣше до възглавицѣжтъ ми и мя пыташе какъ съмъ прѣминѣла; нѣмахъ доволно думы да ъ прѣдставя признателность-тъ кождо ъ оставахъ длѣжна.

Тогазъ видѣхъ хубостъжъ и гыздостъжъ на малекъжъ си стаичкѣжъ. Помислихъ си че съмъ намѣрила пакъ горѣжтъ си жайчицѣжъ; стори ми ся като да е въскрѣснѣла и оживѣла пакъ да мя милва и да ми покаже своѣжтъ добръ за мене волъ, дѣто до сега черна-та ъ ореница и черна-та прѣстъ на земѣжтъ не бѣхъ ъ допуснѣли да ми стори Видѣхъ тогазъ тритѣ момичета за които ми каза добрата тая жена че были нейны момичета И какво повече можахъ да туря на умътъ си азъ, азъ невинното още дѣвойче? — Ще иджъ да распытамъ за леля ти, добро мое момиче, и ти ся моля да ми хариженъ името си и нейното име, рече ми добрата онази жена. — «Името ми е Антула (Цвѣтка)» рехъ: «Леля ми ѣхъ казватъ, леля Катерина отъ Калинолъ!» Цѣла една недѣля ся минжъ, идеше, отиваше, а не чухъ да ми каже че е намѣрила леля ми! Между това чувахъ всякъ вечеръ долу въ къщи пѣсни и свирни; струваше ми ся че влѣзвахъ тамъ късно вечеръ чужды челоуѣцы; струваше ми ся още че чувахъ на вѣнъ отъ стаѣжтъ гжгаръ и шепнж-тѣ. Единъ день добрата жена ми отѣче; съ другы думы направи мя да повѣрвамъ че не ся намѣрила леля ми Катерина, и че ъ казали ужъ мнозина които ѣхъ познавали че тя умрѣла. Зехъ да плачжъ и да ся моля, и добрата жена ми каза, че нѣмала намѣреніе да мя испажди на пжтя и че имала ужъ намѣреніе да мя даде на единъ неинъ отъ далечъ родинѣжъ, както ми казуваше хубавецъ, богатъ и прокопсанъ. И прѣзъ сжщжтъ онѣзи вечеръ видѣхъ младъ единъ момъкъ, тако ми животътъ ми, драголибенъ, прѣмѣненъ и съ много